

Partis Mening om denne Sag, at Maksimalprisen burde ophæves, men undlod enhver Misbilligelse af de Skridt, som Regeringen havde foretaget, netop fordi vi ikke paa nogen Maade ønskede, at denne Dagsorden skulde give Anledning til nogen som helst Ministerforandring eller lignende. Vi har kun paa et enkelt Punkt udtalt vor Uenighed med Regeringen. Det er ganske vist et Punkt af megen Vigtighed i Øjeblikkets økonomiske Politik, men det er dog et Punkt, om hvilket Regeringen faktisk selv har været i nogen Tvivl. Det er ikke et Principspørgsmaal, det kan det aldrig blive, det er et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, om denne eller hin Foranstaltning er mest egnet til at klare den vanskelige Situation med Hensyn til Brødforsyningen. At Regeringen længe har tøvet og tvivlet med Hensyn til Rigtigheden af at gaa til Maksimalprisen for Rug, det ved man, og det kan man ogsaa læse mellem Linierne i Hvidbogen. Derom kan der ikke være nogen Tvivl. Og at Regeringen ikke skulde kunne tænke sig gennem fredelig Forhandling med dette Ting at finde nogen som helst anden Uvej for dette Spørgsmaal, nogen som helst anden Vej til Maalet end netop en Maksimalpris som denne, det stiller jeg mig ganske uforstaaende overfor.

Men naar en Regering erklærer en i og for sig ganske fredelig ment og fredelig affattet Meningstilkendegivelse angaaende et vigtigt Enkeltspørgsmaal, som ligger for, for et Mistillidsvotum, for et Forslag, hvis Vedtagelse maa have politiske Omvæltninger til Følge, er det en Fremgangsmaade, som jeg meget maa advare imod, og som jeg ikke tror, man gør rigtigt i paa nogen Maade at give sin Sanktion, f. Eks. ved at bøje sig for den. Det er en besynderlig Ting, at man for enhver Pris vil stemple en Dagsorden som et Mistillidsvotum, naar de, der foreslaar denne Dagsorden, bestemt fralægger sig at ville have den opfattet saaledes og bestemt erklærer, at de kun har en ganske begrænset saglig Hensigt og ikke dermed forbinder noget som helst Ønske om Forandringer i Ministeriets Sammensætning. Naar dette sker, forekommer det mig, at man parlamentarisk set ikke har Lov til fra Regeringens Side med Vold og Magt at lægge nogen anden Hensigt eller Mening ind i et saadant Skridt, end de, der foretager dette Skridt, selv lægger ind i det og selv ønsker lagt ind i det. Den højtærede Indenrigsminister sagde: Jeg kan ikke ophæve Maksimalprisen, jeg er

gaaet med til den med velberaad Hu. Jeg kan dog ikke tænke mig andet end, at det for en Regering, naar der paa et enkelt Punkt viser sig Uenighed mellem den og Folketingets Flertal, men dette for øvrigt ikke ønsker at styrte Regeringen, maa være den naturlige Fremgangsmaade at forhandle med Folketinget og søge at komme til en Enighed med det, naar der, som sagt, ikke er nogen Hensigt til Stede fra et Folketingsflertals Side i Retning af en Regeringsforandring. Og naar der som her ikke er Tale om et Principspørgsmaal, men om et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, vil man ubetinget med god Villie fra begge Sider kunne komme til en Overenskomst, hvorved Meningerne fra begge Sider bliver i nogen Grad tilfredsstillet.

Man kan derfor næsten ikke undgaa at sætte den Nervøsitet, der har præget Regeringens Optræden i denne Sag, og det, at den for enhver Pris vil banke denne Forhandling op til et storpolitisk Stormløb, i nogen Forbindelse med den Kendsgerning, at der om denne Sags Realitet hersker saa overordentlig forskellige Meninger ogsaa indenfor Kredsen af den højtærede Regerings politiske Tilhængere. Og det er da et ikke ganske ukendt parlamentarisk Middel at hæve Spørgsmaalet op i et „højere“ Plan, i det storpolitiske Plan. Det er ikke Realiteten, det saa meget kommer an paa som den formentlige politiske Hensigt, der ligger bagved, og de storpolitiske Virkninger, som Vedtagelsen vil have til Følge. Vil man under Forhold som dem, vi her lever under, søge at holde Udtalelser af en ren saglig Kritik tilbage, søge at holde en Vedtagelse tilbage, hvorved Folketinget paa et enkelt Punkt — lad det være et meget vigtigt Punkt — erklærer sin Uenighed med Regeringen, vil dette gøre Rigsdagens Medvirkning ganske betydningsløs. Skulde man ikke have Lov til i et saadant rent indre Spørgsmaal som dette at udtale en fra Regeringen afvigende Mening, siger jeg, som det ogsaa er blevet sagt fra anden Side, at da kunde vi lige saa godt gaa hjem med det samme, saa har vi i Virkeligheden ikke nogen Opgave under en Situation som denne. Lykkes kunde noget saadant dog neppe, og det vil heller ikke lykkes. Men det at vise alt for stor Nervøsitet overfor en saadan Meningstilkendegivelse, der ikke er dikteret af politiske, men af rent saglige Motiver, er den sikreste Vej til at skabe en Uro og Bitterhed, der kan blive ret skæbnesvanger under de vanske-